

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **T.M.**, bytem ■■■, zastoupeného obecným zmocněncem S. Š., bytem P. 674/8, P. 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2013, č. j. OD 978/13-2/67.1/13209/NL,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 7. 11. 2013, č. j. OD978/13-2/67.1/13209/NL, se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci k rukám jeho obecného zmocněnce S. Š., bytem P. 674/8, P. 5, náklady řízení ve výši 3 000 Kč ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Železný Brod, odboru dopravy, ze dne 13. 9. 2013, č. j. OD-10618/2013-HORJ, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 2. 10. 2013, č. j. OD-11403/2013-HORJ. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. f) tohoto zákona uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a rovněž povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 24. 4. 2013 v 9,11 hod. na silnici I/10 v obci ■■■ jako řidič motorového vozidla ■■■ překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, když mu byla naměřena rychlost

65 Km (po odečtení tolerance prokazatelně 62 Km/h), čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

Žalobce za prvé namítal porušení práva dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a porušení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tím, že správní orgán I. stupně provedl ústní jednání dne 13. 9. 2013, aniž by akceptoval žalobcovu faxovou omluvu ze dne 12. 9. 2013, která byla řádně potvrzena dne 17. 9. 2013, kdy žalobce doložil lékařskou zprávu ze dne 12. 9. 2013, podle které mu byl indikován lék, klid na lůžku, kontrola při obtížích ihned (i víkend), což si měl správní orgán I. stupně minimálně prověřit v den konání ústního jednání. Podle žalobce byly naplněny základní předpoklady pro odročení ústního jednání, neboť existoval důležitý důvod a písemná omluva byla adresována správnímu orgánu bezodkladně a byla náležitá.

Jako druhý žalobní bod žalobce uplatnil nedostatečné zjištění skutkového stavu. V průběhu řízení byla zpochybněna identita řidiče v době měření vozidla, správní orgány se tak nemohly spokojit jen s pouhým oznámením o přestupku či úředním záznamem. K otázce použitelnosti úředních záznamů o podání vysvětlení v přestupkovém řízení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod 2208/2011Sb. NSS.

Další pochybení správních orgánů spočívalo v nedostatečném odůvodnění napadených rozhodnutí. Správní orgán I. stupně nedostatečně odůvodnil uložení sankce, mj. nevymezil subjektivní stránku zavinění a společenskou škodlivost protiprávního jednání, přičemž úmyslné či nedbalostní zavinění a společenská škodlivost daného jednání dle § 4 zákona o přestupcích jsou obligatorními znaky pro určení výše sankce v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce tak poukázal na absenci vymezení subjektivní stránky přestupku zavinění jako znaku skutkové podstaty přestupku, která má být předmětem dokazování. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení správních rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení a požadoval nahradit náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále se vyjadřoval k možným formám zavinění dle § 3 zákona o přestupcích. Podle žalovaného žalobce mohl a měl vědět, na jaké pozemní komunikaci vozidlo řídí, že se tato pozemní komunikace nachází v obci a jaká je nejvyšší rychlost jízdy na této pozemní komunikaci. Věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, jelikož jako držitel řidičského oprávnění musí znát pravidla provozu na pozemních komunikacích a musí je dodržovat. Podle údajů na rychloměru vozidla věděl, jakou rychlostí jel, jelikož žádnou závalu na rychloměru ani vozidlo neuplatnil. Podle žalobce se v jeho případě jednalo minimálně o zavinění z nedbalosti. Žalovaný navrhoval, aby soud v celém rozsahu žalobu zamítl.

V replice žalobce zopakoval, že správní orgán I. stupně a následně žalovaný nedostatečně odůvodnili uložení sankce, neboť nevymezili subjektivní stránku zavinění a společenskou škodlivost protiprávního jednání. I znaky subjektivní stránky jako každý znak skutkové podstaty mají být předmětem dokazování a závěr o tom, zda skutek je zaviněný či nikoliv a o jakou formu zavinění se jedná, musí být podložen skutkovými zjištěními na

podkladě dokazování. Z rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, v čem správní orgán shledal naplnění podmínek zavinění žalobce. Žalobce podotknul, že míru zavinění nelze vysvětlovat teprve u příslušného soudu, neboť uvedené skutečnosti musí být obsahem rozhodnutí správního orgánu v I. stupni podloženými skutkovými zjištěními. Setrval na tom, že jeho omluva byla učiněna bezodkladně a nedílnou součástí omluvy byla lékařská zpráva, z jejíhož kontextu je zřejmé, že klidový režim nebyl nařízen pouze pro den 12. 9. 2013, ale i následující dny. Žalovaný pominul důsledky, s nimiž jiné právní předpisy spojují možné nedodržení léčebného režimu práce neschopným občanem, a to že zdravotní stav neumožňoval účastnit se ústního jednání a dopravit se na určité místo.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že podkladem pro prvostupňové rozhodnutí bylo oznámení přestupku, záznam o přestupku a fotodokumentace, ověřovací list k silničnímu radarovému rychloměru, žádost o výpis z karty řidiče a registru obyvatel. Na základě těchto důkazů dospěl správní orgán I. stupně k tomu, že žalobce jako obviněný naplnil znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, přičemž vzal v úvahu skutečnost, že radary jsou schvalovány s určitou odchylkou a že žalobce překročil rychlost nikoliv o 15 km/hod, ale o 12 km/hod. Žalobce byl na místě ztotožněn podle občanského průkazu a překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo prokázáno záznamem o přestupku certifikovaným silničním radarovým rychloměrem. Žalobce podepsal oznámení o dopravním přestupku, na němž je uvedeno jméno a příjmení, rodné číslo, bydliště, druh motorového vozidla včetně registrační značky. Měření rychlosti v obci probíhalo uprostřed zastavěné části obce v těsné blízkosti přechodu pro chodce a autobusové zastávky. Správní orgán I. stupně při rozhodování o sankci přihlédl k § 12 odst. 1 zákona o přestupcích v neprospěch žalobce a jako zvlášť nebezpečné hodnotil, že k překročení nejvyšší povolené rychlosti došlo v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce a autobusové zastávky, naopak v jeho prospěch svědčí to, že poslední drobný přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu spáchal v roce 2003 a jeho aktuální stav bodového hodnocení je 0 bodů, proto byla pokuta uložena uprostřed zákonem stanovené sazby.

Žalovaný, který zamítnul žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, se v odůvodnění rozhodnutí zabýval důvodností omluvy zaslané faxem dne 12. 9. 2013. Žalovaný podotknul, že omluva zaslaná prostřednictvím faxu neobsahovala lékařskou zprávu, která byla až přílohou omluvy zaslané do datové schránky dne 17. 9. 2013. Výměnný poukaz žalovaný nevyhodnotil jako prokazující řádnou omluvu k ústnímu jednání. Údaje na něm nebylo možné ověřit a z poukazu není zřejmé, že by žalobce nebyl schopen ze zdravotních důvodů zúčastnit se ústního jednání konaného dne 13. 9. 2013, když poukaz by žalobce mohl omluvit pouze na 12. 9. 2013. Dále konstatoval, že v oznámení přestupku byl uveden směr jízdy žalobcova vozidla, oznámení žalobce podepsal. Žalobce byl zastaven po provedeném měření rychlosti strážníky Městské policie Železný Brod, kteří řidiče identifikovali podle předloženého občanského průkazu a řidičského průkazu jako žalobce, v oznámení přestupku jsou uvedeny i identifikační údaje řidiče a vozidla a řidič toto oznámení na místě kontroly podepsal, proto žalovaný neshledal důvodnou námitku, že v době měření rychlosti předmětné vozidlo on neřídil. K posouzení míry společenské nebezpečnosti předmětného přestupku žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně v neprospěch žalobce hodnotil, že k překročení maximální povolené rychlosti došlo na zvlášť nebezpečném místě v obci v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce a autobusové zastávky a při posouzení míry společenské nebezpečnosti předmětného protiprávního jednání je třeba brát v úvahu i to, o kolik km/h

překročil žalobce nejvyšší dovolenou rychlost jízdy, v daném případě o 12 km/h, přičemž skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu je naplněna při překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod. Žalovaný poznamenal, že správní orgán I. stupně vzal v úvahu i skutečnosti svědčící ve prospěch odvolatele, a to výpis z evidenční karty řidiče, a uložená sankce v polovině rozpětí je odpovídající.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. Soud na základě následujících úvah dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Soud neshledal důvodnou námitku porušení žalobcova práva na spravedlivý proces a porušení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích tím, že správní orgán I. stupně konal ústní jednání dne 13. 9. 2013 v nepřítomnosti žalobce.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán v I. stupni koná o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu.

Není sporu o tom, že žalobce dne 12. 9. 2013 zaslal faxem omluvu a žádost (opakovanou) o změnu termínu jednání (nutno připomenout, že v termínu 13. 9. 2013, který žalobce sám navrhl), neboť se necítil ve stavu, a to i psychickém z důvodu stomatologického zákroku, ve kterém by k ústnímu jednání přijel, a uváděl, že nelze očekávat zlepšení zdravotního stavu. Zároveň uvedl, že faxové podání bude doplněno dle § 37 odst. 4 správního řádu. K faxovému podání nebyla přiložena příloha, kterou mělo být příslušné lékařské potvrzení. Písemným podáním doručeným dne 17. 9. 2013 faxové podání potvrdil, jako přílohu přiložil fotokopii výměnného poukazu k odbornému ošetření ústavnímu léčení na jméno JUDr. T.M. bez uvedení bydliště, pouze s uvedením roku narození.

Protože faxová omluva byla zaslána až dne 12. 9. 2013 a pověřený zaměstnanec správního orgánu I. stupně ji neměl před započítím ústního jednání k dispozici, bylo na žalovaném, aby zhodnotil, zda bylo konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce porušením jeho procesních práv a vadou řízení. Ve shodě se žalovaným hodnotí soud žalobcovu omluvu jako nikoli náležitou, prokazující závažný důvod pro opětovnou změnu termínu ústního projednání přestupku. Z výměnného poukazu plyne, že dne 12. 9. 2013 byl žalobce u chirurgické extrakce, byl mu předepsán lék, klid na lůžku, pokyn ledovat a při obtížích se dostavit ihned (i o víkendu). Z uvedeného nelze dovodit, že by žalobce skutečně nebyl po tomto ošetření schopen se ani následujícího dne 13. 9. 2013 k ústnímu jednání dostavit a účastnit se ho. Z lékařského potvrzení (soud ponechává stranou, že výměnný poukaz byl opatřen nečitelným razítkem a podpisem lékaře, takže údaje v něm nebyly ověřitelné) totiž nelze seznat, o jak závažný zákrok se jednalo, na jak dlouho, resp. že i dne 13. 9. 2013 byl žalobci doporučen klid na lůžku. Pokyn, že se má žalobce dostavit v případě komplikací ke kontrole, nic o jeho zdravotním stavu dne 13. 9. 2013 nevypovídá. Vystavené

potvrzení pak ani neprokazuje neuspokojivý psychický stav žalobce, který by měl zabránit v účasti na ústním jednání.

Omluva žalobce podaná faxem těsně před jednáním se zdá být účelová, nad to, když si žalobce sám stanovený termín 13. 9. 2013 vybral a z lékařského výměnného poukazu ani nevyplývá, že se jednalo o akutní, neplánovaný stomatologický zákrok. Žalobce si jako právník musel být vědom toho, že omluva k ústnímu jednání v rámci přestupkového řízení musí být náležitá, tedy že musí prokazovat vážné důvody, které žalobci skutečně bránily účastnit se ústního projednání přestupku. Vytýká-li žalobce žalovanému opomenutí důsledků, s nimiž jiné právní předpisy spojují nedodržení léčebného režimu práce neschopným občanem, pak soud zdůrazňuje, že žalobce v přestupkovém řízení nedoložil, že by byl lékařem zároveň shledán práce neschopným, když předložil pouze kopii výměnného listu, který však není rozhodnutím o pracovní neschopnosti žalobce dne 13. 9. 2013.

Soud však uznal důvodnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ve vztahu k prokázání, že to byl žalobce, kdo řídil předmětné vozidlo a překročil s ním povolenou rychlost v obci.

Je třeba připomenout, že řízení o přestupku má oproti správnímu řízení svá specifika vzhledem k tomu, že přestupek spadá pod pojem „trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Povinnost prokázat obviněnému přestupek leží zásadně na správních orgánech, které jsou podle § 3 správního řádu povinny zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Početná judikatura správních soudů se pak věnuje otázce, jaké podklady mohou být v přestupkovém řízení použity.

V souzeném případě žalovaný odmítl žalobcovu odvolací námitku o tom, že předmětné vozidlo neřídil, poukazem na oznámení o přestupku s tím, že žalobce je podepsal. Soud se ztotožnil se žalobcem, že jediným podkladem pro závěr, že přestupek byl spáchán právě žalobcem, nemůže být pouze oznámení přestupku ze dne 24. 4. 2013 sepsané ve smyslu § 10 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, a k němu přiložený úřední záznam strážníků městské policie (formálně také nazvaný jako oznámení o přestupku) z téhož dne podepsaný žalobcem, pořízené před zahájením přestupkového řízení. Oznámení přestupku je zákonem upravený prostředek, kterým taxativně stanovené orgány a obce, nejsou-li samy příslušné k projednání přestupku, plní oznamovací povinnost vůči správním orgánům příslušným přestupek projednat a zároveň je oznámení podkladem pro zahájení přestupkového řízení podle § 67 odst. 2 zákona o přestupcích. Již z povahy a funkce tohoto prostředku plyne, že jediným důkazním prostředkem nemůže být (srov. shodně rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 12. 2010, č. j. 17A 30/2010-56, dostupný na www.nssoud.cz).

K povaze a významu úředního záznamu se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. ve Sb. NSS 1856/2009, dospěl k závěru, že: „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby,*

kteřá úřední záznam pořídila, nikoliv tento záznam sám.“ Právě zmíněný rozsudek se zabýval také otázkou procesní strategie obviněného z přestupku a jeho možnosti až v odvolání uvést skutečnosti zpochybňující verzi správního orgánu I. stupně, když koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu na přestupkové řízení nedopadá, a navazující povinností správního orgánu se s novými tvrzeními vypořádat a doplnit dokazování, pokud nebylo úplné.

Za stavu, kdy správní orgán I. stupně shledal z projednávaného přestupku vinným právě žalobce pouze na základě oznámení o podezření o spáchání přestupku a úředního záznamu policistů, byť podepsaného řidičem, a kdy žalobce v odvolání popřel, že by předmětné vozidlo řídil, bylo povinností žalovaného v souladu zásadou vyšetřovací provést důkazy k prokázání toho, zda to byl skutečně žalobce, kdo byl strážníky městské policie po zastavení vozidla ztotožněn jako řidič vozidla, a tedy se dopustil jednání, jež mu bylo kladeno za vinu. Na této povinnosti nemůže nic změnit ani skutečnost, že ve fázi řízení před správním orgánem I. stupně žalobce v písemném podání ze dne 24. 5. 2013 potvrzoval, že byl uvedeného dne strážníky obecní policie kontrolován. Pokud žalobce následně v odvolacím řízení změnil svůj postoj a naopak namítal, že předmětné vozidlo neřídil, měl žalovaný na tuto změnu tvrzení žalobce, který zásadně není povinen poskytovat správním orgánům součinnost a uvádět důkazy na svou obhajobu, adekvátně reagovat a provést řádné dokazování, přičemž v posuzovaném případě se jako důkazy nabízejí výsledky strážníků, kteří oznámení ze dne 24. 4. 2013 sepsali.

Důvodným shledal soud i posledně uplatněný žalobní bod týkající se nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, pokud se týká uvedení míry zavinění, kterou žalobce zejména spojoval s nedostatečným odůvodněním uložené sankce. Zavinění je nejen jedním ze znaků skutkové podstaty, a to její subjektivní stránky podle § 4 zákona o přestupcích, ale dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích rovněž jedním z výslovně uvedených kritérií pro uložení sankce. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následku, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 A 154/2002, publ. ve Sb. NSS 773/2006 uvedl, že pokud správní orgán I. stupně označí a odůvodní jen některá kritéria, z nichž vycházel při stanovení pokuty a orgán II. stupně ve svém rozhodnutí výslovně neuvede a dostatečně neodůvodní všechna zbývající kritéria, jedná se o vadu řízení.

V projednávaném případě soud namítanou tuto vadu rozhodnutí shledal. Správnímu orgánu I. stupně lze skutečně vytknout, že zaviněním ve smyslu § 4 zákona o přestupcích a vlivem míry zavinění na závažnost přestupku se konkrétně nezabýval. Z podkladů rozhodnutí nedovožoval, zda se jednalo o zavinění z nedbalosti či úmyslné. Tuto vadu pak v odůvodnění svého rozhodnutí nenapravit ani žalovaný, který se pouze ztotožnil s přihlédnutím k místu, kdy k překročení maximální povolené rychlosti došlo a k osobě pachatele. Žalovaný pak jako další hledisko podle něj potvrzující správnost uložení pokuty v polovině stanoveného rozpětí pro uložení sankce hodnotil, že žalobce nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci překročil o 12 km/hod. Ani žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval skutečnostmi, které by ukazovaly na míru zavinění žalobce v daném případě. Pokud se toto pochybení žalovaný snažil napravit ve vyjádření k podané žalobě, soud

k tomuto nemůže již přihlédnout, tímto způsobem nelze vadu řízení před správním soudem napravit.

Z uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. nejen pro částečnou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale též pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a podstatné porušení procesních ustanovení podle § 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem soudu. Bude na něm, aby provedl řádné dokazování ke zjištění, zda žalobce skutečně předmětné vozidlo řídil a zda to byl on, kdy byl po naměření překročení rychlosti v obci ztotožněn strážníky městské policie, a aby řádně odůvodnil míru zavinění žalobce a toto hledisko jako jedno z uvedených v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích hodnotil při stanovení výše sankce.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti neúspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení byly v daném případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků, když vznik jiných důvodně vynaložených nákladů řízení žalobce neprokázal a nevyčíslil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Liberci dne 26. června 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně